

1. čtení: Mt 25,31-46

kázání: Mt 16,24-27

Bratři a sestry v Kristu,

co z nás dělá křesťany? Co to vůbec znamená být křesťan? To není a nemá být filosofická otázka k čaji a sušenkám. Co ze mě dělá křesťana? To je otázka života a smrti. Jde o to, čemu věřím, co vyznávám, co bych podepsal a co ne, k čemu se hlásím? Ano i ne. Tak jde o to, jak žiju, jak se chovám, co dělám a co nedělám? Ano i ne. Obojí totiž může být velice křesťanské, kristovské. Ale obojí, křesťanské přesvědčení i křesťanské jednání nemusí mít se skutečným Kristem nic společného. Tak co to teda znamená být křesťan? A jak se to pozná? Nejenom hezký řeči a slušný chování, ale doopravdy. Od pondělí do pátku a v sobotu a v neděli taky. Na tyhle otázky možná není jednoduchá odpověď. Různí lidé, různé situace, různé podmínky ... a nakonec jen Pán Bůh skutečně vidí. Ale mám pocit, že dokud je tato otázka na stole: Co ze mě vlastně dělá křesťana?, dokud mi tohle nedá pokoj, jsem na dobré cestě. A dokud je to otázka života a smrti, jsem na dobré cestě. Ježíš opakovaně říká: **"Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.** Být křesťan, jít za ním, to prostě nemá být otázka k čaji a sušenkám. To jde totiž o život. Jde o všechno.

Já vím, jsou to silná slova. Naštěstí je nemusím říkat já sám za sebe ve svých třiatřiceti letech se svojí bídnou autoritou spokojeného bohatého čecha žijícího si v bezpečí na faře. Tahle silná slova totiž říká sám Ježíš. Co tím myslí? A máme se při tom bát? A radši nemít s tím Ježíšem a Bohem nic společného, pokud by to mělo být takhle vážné?

My jako křesťané, stejně jako všichni ostatní členové nějakého společenství, moc rádi a hrdě mluvíme o našich hrdinech. Jaká byla Matka Tereza, Dietrich Bonhoeffer, Albert Schweitzer, taky Mistr Jan Hus a taky Ježíš. A myslím, že je to správně. Vzpomínat na ně a učit se od nich. Pokud nezůstaneme jen u toho, že si o nich budeme povídat a vlastně se za ně schovávat. Protože doopravdy jít a žít to, co žili oni? Následovat je? No, jsou to všechno silné příběhy ale Najednou se vlastně moc nechce. Vždyť si vezměte, jak dopadli.

Zkusme se od nich naučit to nejdůležitější. Důvěře. Protože právě o důvěru jde ve víře, v křesťanství hrozně moc. Nejde o to být hrdina, rozený hrdina, který se všemu postaví. To nikdo z nich nebyl. Ale v důvěře mohli dojít, dorůst k něčemu moc statečnému. K tomu velkému příběhu, o kterém si my ostatní pak tak rádi vyprávíme.

Tak jak se to stane? Jak to udělat, abych taky důvěřoval, abych taky najednou mohl vstát a jít za Ježíšem, svobodně ho následovat i tam, kde už to není vůbec příjemné? Věřím, že to začíná tam, když se ti dá Bůh poznat. A kde ti dá poznat tebe samotného. Kdo jsem já a kdo jsi Ty, Bože? A kým jsi ke mně? Jsi Otec, vážně mě miluješ? A vážně mě přijímáš. Vážně Ti stojím za to, že jsi pro mě Ty sám umřel, abych já mohl žít? Vážně je můj život u Tebe a v Tobě a já už se o něj nemusím bát? Až tohle před Pánem Bohem prožiješ, a ne jednou, vlastně pořád dokola a možná každé ráno nebo každý večer, pořád dokola, protože takový jsme my lidé... až tohle prožiješ a Bůh ti dá odpověď: Ano, vážně jsem Tvůj milující Otec, vážně mi stojíš za to všechno, ano, i za život mého vlastního syna, vážně je tvůj život u mě a ve mně a už se o něj nemusíš bát. Až prožiješ tohle Boží Ano, ... tak pak to může začít. A pak už můžeš ... ne jako hloupý namyšlený hrdina, ale v důvěře a proti strachu... jít a následovat Ježíše. A už ti nemusí jít o to, abys byl svatý a abys bych zachráněn. Ty už jsi svatý, ty už jsi zachráněn. Teď už se nemusíš strachovat sám o sebe ale můžeš jít a žít ten velký příběh. A můžeš se přidat k těm Bonhoefferům, Matkám Terezám a Husům. A třeba o Tobě taky něco napíšou a budou si rádi vyprávět Tvůj příběh. A třeba ne. To nevadí.

Já moc rád poslouchám příběhy křesťanů z dob komunistů u nás. Asi proto, že ti lidé ještě furt žijí, jsou mezi náma a dá se na ně sáhnout, že jsou ty příběhy tak nějak blízko. Jak tehdy šlo být křesťanem a o něco doopravdy šlo. Znáte to taky, že jo? No někteří z vás jste těmi příběhy. A teď mám pocit, že máme podobnou příležitost, že zase o něco jde. Ano, mám na mysli ty uprchlíky. Jsou na cestě, jdou sem, je jich strašně moc.

Jsou divní, mají často jinou barvu kůže než my, jsou z jiné kultury, kdoví čemu vlastně věří a proč sem jdou a co tady chtějí? A je jich tak strašně moc. Máme se jich bát? Máme taky začít stavět ploty a zdi a natahovat ostatní dráty a radši si všichni koupit pistole, abychom se mohli bránit a abychom bránili tuhle naši krásnou zemi a tu naši krásnou kulturu?

Myslím, že je jasné, co máme dělat. I když ne jednoduché. Máme následovat Krista. A stejně jako on nestavět ploty a zdi a nenatahovat ostatní dráty a nekupovat si pistole. Jestli jste někdo četli Ježíšův příběh, tak tohle tam skutečně není. Je jasné, co máme dělat. *Tehdy řekne král těm po pravici: 'Poďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.'* Tu mu ti spravedliví odpoví: *'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?'* Král jim odpoví a řekne jim: *'Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.'*

Bratři a sestry, Ježíš, Boží syn, když se narodil tehdy v Betlémě, jeho jméno bylo Immanuel, Bůh je s námi. Je mezi námi, pro nás. I když pro nás, čechy, to byl vlastně cizinec. Občansky i nábožensky. Byl to palestinec a žid. My jsme češi a křesťané. A během života furt někde chodil, neměl kde bydlet a často neměl co jíst. Ostatní ho živili. A když Ježíš po vzkříšení odcházel od učedníků, říkal jim: Já jsem s vámi, po všechny dny až do skonání tohoto věku. A to podobenství o posledním soudu nám tu jeho blízkost vyjadřuje. Je pořád hladový, žíznivý, je na cestě, je nahý, nemocný, je ve vězení. Pořád je to cizinec občansky i nábožensky. A přichází k nám. Dáme mu najíst a napít, oblékneme ho, ujmeme se ho, půjdeme ho navštívit, půjdeme za ním? Bratři a sestry, přesně o tom to Ježíšovo podobenství je. My, jako křesťané máme mít naprosto jano, co s uprchlíky. Dát jim najíst, napít, ujmout se jich, obléknout je, navštívit, přijít za nimi. Pardon ale podle toho, co čteme v Bibli, nemáme výmluvy.

No jo, ale to není tak jednoduché. Co když jsou někteří z nich nebezpeční, co když jsou někteří jen ekonomičtí uprchlíci, co když si tu naši pomoc nezaslouží? Tak v tom případě můžeme následovat Krista tím víc. On taky přišel k těm, kteří mu byli nebezpeční, kteří si ho nezasloužili, kteří ho chtěli jen využít. Bůh přišel a daroval se těm, kteří ho za to zabili. Bylo to špatné? Měl to udělat jinak? Poradili byste Pánu Bohu něco lepšího? Co? Čím jsme si my zasloužili Boží přijetí a odpuštění? Čím jsme si zasloužili, aby nás miloval a řekl nám své ano? A kolikrát jsme to všechno od něj zneužili a zradili? Nejsme vůči Bohu o nic lepší, než ti možní nejhorší mezi těma uprchlíkama. A přece do toho Bůh šel. A myslím, že v důvěře do toho můžeme jít podobně. Ano, i když toho někdo zneužije, ano, i když si toho nebudou někteří ti uprchlíci vážit, ano, i když to třeba špatně dopadne. Z toho Božího Ano k nám můžeme v důvěře jít a dát najíst, napít, obléci, ujmout se, navštívit každého, kdo to zrovna potřebuje. Věřím, že tohle je úděl a úkol Boží v tomto světě a úděl a úkol i náš.

I když možná zatím ne. My, jako češi, teď vlastně máme jiný problém. Přichází Ježíš, nahý, hladový, žíznivý a na cestě...ale nepřichází k nám. Chce do Německa, do Švédska, do Anglie. My jako češi se tak strašně bojíme uprchlíků, kteří k nám ani nechťejí. Mimo jiné proto, že vědí, že v české republice je nikdo nechce. A tak teď máme možná jiný úkol. A hlavně my křesťané. Proměňovat tuto zemi, tuto společnost, aby sem vůbec chtěli pro pomoc přijít. Je to podobné jako za komunistů, vlastně nejde o nic jiného, než dát vědět, že jsme tu taky my. Že jsme křesťané, že se hlásíme k tomu Bohu, který se stará o potřebné. Stačí si stát za svým a vydržet ty pohledy a řeči ostatních, kteří tu nikoho cizího nechcují, kteří přece chtějí zachránit tu naši kulturu řízků, utopenců a knedlíků. Ano, můžeme pořád sbírat a posílat věci i peníze, to je jenom dobře. Ale vlastně si zároveň můžeme pořád lebedit, jak jsou naštěstí ti uprchlíci někde jinde a že se s nima nemusíme setkat tváří v tvář. Mám strach, že tím přicházíme o setkání s živým Kristem.

Bratři a sestry, zase můžeme být křesťané, zase to může i pro ostatní něco znamenat. A ano, je v tom nebezpečí, bude to těžké, bude nás to něco stát a možná hodně. Bude to vyžadovat odvalu. Máme na to?

Na začátku toho všeho je ale otázka: Kdo jsem já? A Kdo jsi Ty, Bože, ke mě? Opravdu mě miluješ, přijímáš, opravdu je můj život u Tebe a v Tobě a já se o něj už nemusím bát?

Amen